

KULTUR

Udedanskernes førstekvinde

Anne Marie Dalgaard er ny chef for Danes Worldwide. Vi tegner et portræt. Navne side 10

♥♥♥♥♥♥♥♥
Karsten er klassens tykke dreng. Men en dag bliver han konge, og så ændrer alt sig. Kritik side 5

KRITIK DEBAT NAVNE

Velkommen til perversionernes hus

TEATER

Republique/Signa, Krausesvej 3, Salø, frit efter Passolinis 'Salò' og Marquis de Sades '120 dage i Sodoma'. Koncept og iscen.: Signa Sørensen, Arthur Köstler, Thomas Bo Nilsson. 27.-31.1., fortsætter 8.-14.2, 22.-28.2. og 8.-14.3. Adgang døgnet rundt (maks. 80 ad gangen). Billetter købes på Republique. I tidsrummet 24.00-12.00 foregår billetsalget kontant i døren på Krausesvej.

♥♥♥♥♥♥

Hvorfor skal jeg gå ind og se en ung pige blive massevoldtaget af syv mænd, så hun til sidst ligger tilbage som en jamrende klump med blodigt underliv?

Det kvalmende ubehag har stadig ikke fortaget sig her et par dage efter mit besøg i (u)lystens hus, Villa Salò. En overvældende, forførende gang totalteater, der på alle måder rykker grænserne for, hvad der kan være teater. Svært ikke at blive anfægtet af, hvad jeg som publikum overhovedet går med til – også uden for teatret. Er perversionernes villa blot en minimodel af en mere generel forrælse?

Selvfolgelig skal en forestilling som 'Salò' gå til yderligheder, når den tager afsæt i Passolinis berygtede film, en af de angiveligt mest perverse film nogensinde, og i '120 dage i Sodoma' af en af perversionernes store forfædre, Marquis de Sade. Så kan man ikke begynde at skrive op over, at der er nogen, der bliver bollet i røven.

Men det grænseoverskridende består ikke mindst i, at den banebrydende performancegruppe Signa – der har vundet internationalt ry for deres interaktive forestillinger – sørger for, at publikum her selv tager del i udskejelserne. Hov, hov! Måske var vi ikke ligefrem selv med til at udføre den store penetration, men vi fik på nærmeste hold smasket den *live* op i synet. Og kunne måske have deltaget eller grebet ind? I hvert fald er det slut med den slags teater, hvor man sætter sig som tilbagelænet publikum, på sikker afstand af scenens åsted.

På vanlig vis kan man købe sin billet på teatret Republique, men herfra hører al teaterskik og brug op. Aldrig så snart har man ringet på døren til den afdankede Villa Salò på Krausesvej på Østerbro (en herskabsvilla fra århundredeskiftet, bygget af en jødisk vekselerer), før man bliver kastet ud i bordellets leben og overdådige saloner. Slående er kontrasten umiddelbart mellem husets grumme indhold og den imødekommende, der stråler ud fra de snakkesalige tjenestepiger og husets selskabsklædte værtinder.

Det er en del af forførelses-taktikken: Man lokkes generøst indenfor – og bliver langsomt fedtet ind i mere, end man kan stå inde for. Det var ellers fristende, da en af militante vagter, *the Fuckers*, inspicerer min taske og med et frækt glimt i øjet spørger, om jeg har nogle særlige ønsker for i aften, for ellers kan han da godt vise mig noget omme bagved...

Men den slags kontante tilbud om sex hører ikke til de *services*, huset normalt kan tilbyde. Vi må gerne gå frit omkring og snakke, glo og nyde samværet med de i alt 32 beboerne, men det er forbudt at have sex med dem. Det fremgår af de husregler, som husets frue (Signa Sørensen) i overdådig satinkjole til start instruerer os i, mens hun fremviser et par af husets *kollektion*: 'børn', dvs. unge piger og drenge, der rørende akavet og totalt kuede står der i uformeligt institutionsundertøj og skal vise deres ynder frem.

Som totalt prisgivne sexslaver udfører børnene den absolutte bund – og forestillingens omvandlerende smertepunkt – i husets strengt opdelt magthierarki, hvor det er de fire *Masters* og deres libertinerregime med ret til enevældig lystudfoldelse, der dikterer alt. Kort sagt: *His master's voice*.

Ikke den rene lystvandring

Hvad der mere præcist skal ske denne aften, er der ingen, der helt har styr på, heller ikke hvordan det skal udvikle sig i de i alt fem døgn, som forestillingen kører nonstop her i den første ud af fire runder.

Foto: Arthur Köstler

Det afhænger af, hvordan spillet – med publikums interageren – udvikler sig. Der er som altid hos Signa ikke noget manuskript, kun en løs dramaturgisk ramme: De fire *Masters* har invaderet bordellet med et krav om at få deres særlige lyster tilfredsstillet. Kun hvis husets beboere kan levere den ønskede service, vil husets frue & kolleger igen få kontrol over bordellet.

Hvordan det så nærmere går for sig, må man selv finde ud af ved at gå rundt i de godt 30 værelser og møde sig med liberti-

nerne, tjenestepiger, *Fuckers* m.m. Huset er i sig selv en forrygende totalinstallation, et orgie i tapeter, svungne gardiner, forgyldninger, fede tæpper og uhyrligt nip – også i de laverestående kvarterer, hvor beboerne stoves sammen som burhøns i små aflukker.

Her kan man snart opleve de fire libertinere sidde og konversere med os gæster om libertinerens uindskrænkede lystregime, eller de udfritter os om vores hemmelige lyster, alt imens de stryger 'børnene' over håret, som var de hunde, vælter

dem brutalt omkuld og bruger dem som stol eller boller dem forfra og bagfra. Som et åndehul i huset kan man altid opsøge køkkenet, hvor tjenestepigerne rumsterer rundt med godt humør og gebrokket accent og tilbyder en skål suppe, en snak eller et hemmeligt glas vodka.

Man kan godt gå rundt og være med på en kigger. Men der, hvor forestillingen har sin styrke, er i den aktive konfrontation med beboerne – i de uventede møder og nærgående situationer. Imponerende

Sexslaverne bliver bevogtet af militante vagter i mystisk villa på Østerbro i København, hvor husets frue byder velkommen i overdådig satinkjole. Her laver performancegruppen Signa totalteater frit efter Marquis de Sade og Pasolinis berygtede film 'Salò'. Og det går ikke stille for sig. Ej heller for publikum.

FAKTA SIGNA

Performancegruppen Signa ledes af performer og instruktør Signa Sørensen (f. 1975) og den østrigske mediekunstner og performer Arthur Köstler (f. 1972) og den svenske performer og scenograf Thomas Bo Nilsson. **Siden 2001** har Signa skabt godt 20 'performanceinstallationer', herhjemme bl.a. forestillingerne 'Nika is Dead' (2002), 'Nightfinder' (2004) og '57 Beds' (2004), alle i Kanonhallen, samt 'The Black Rose Trick' i Malmø (2004), den Reumert-nominerede 'Seven Tales of Misery' (2006) i Plex, 'Nights at the Hospital' (2007) i Turbinehallerne og 'The Oracles Boat' (2009). Herudover har gruppen opført en række hitforestillinger i Tyskland. **I 2008 blev** 'The Ruby Town Oracle' udvalgt som en af de ti bedste forestillinger i Tyskland og opført under det prestigefulde Theatertreffen i Berlin.

nas interaktive udfordring. Der er frit slag for publikum, men det kræver både, at man giver sig godt med tid til at involvere sig, og at der er bemanning nok til virkelig at få folk fedtet ind i perversionernes domæne.

Hvorfor sagde ingen fra?

Det er med god grund, at Signa er blevet noget så sjældent som dansk scenekunst med international succes. Den form for interaktivt totalteater svarer perfekt til en 2.0-tidsalder med behov for, at brugerne selv kan være med til at skabe et unikt produkt. Og den intensitet, som lederne Signa Sørensen, Arthur Köstler og Thomas Bo Nilsson kan præstere i storskalafORMAT, har jeg ikke set mage til nogen andre steder.

Når det fungerer optimalt, føler man sig hensat i et skruestik mellem en mærkbar realisme og en gang kulørt *pulp fiction*. Vi er helt på det rene med, at det er et spil, men det opleves påtrængende virkeligt, og som medaktører har vi muligheden for at gribe ind og bliver dermed på en helt anden vis medansvarlige. 'Salò'

“
Hov, hov! Måske var vi ikke ligefrem selv med til at udføre den store penetration, men vi fik på nærmeste hold smasket den 'live' op i synet

synes her at sætte tryk på de typiske Signa-temaer om magt, sociale regelsystemer og seksualitet. Som et afslørende spejl udstiller forestillingen – når den fungerer bedst – ens forhold til autoriteter, hang til at være en del af fællesskabet... og lyst til at se en ung pige blive massevoldtaget? Nej, ikke ligefrem, selv om vi denne aften strømmede ned i Orgiesalen ved rygget om, at et af de unge pigeboern skulle 'defloreres'. Lille, sårbar og fint klædt på til sin store aften var hun – for, efterhånden som de fire *Masters* gik løs på hende, at gå mere og mere i opløsning. Ingen greb ind, men folk begyndte lige så stille at sive. Da vagterne til sidst skulle fuldføre opgaven, meldte hun sig for alvor, ikke mindst på grund af den nådesløse systematik i foretagendet, præcis ligesom hos de Sade. En demonstration af rendyrket machomagtudøvelse og fornædrelse, med seksualiteten som redskab.

Hvorfor skulle jeg så se på det? Er det nødvendigt for at få øjnene op for al den anden vold mod kvinder, som der heller ikke gribes ind over for, når det gælder trafficking af prostitueret kvindeskød? Eller hvad er det i det hele taget for en form for underholdning, folk lukker ind i deres hjem hver aften, når de skruer op for nok en krimi, hvor tallose kvinder bliver skændet, skamferet og parteret?

Nu ærgrer jeg mig over, at jeg ikke turde tage imod *Fuckers*'s tilbud om en gennemspuling. For hvor langt vil de egentlig gå her i Villa Salò, og hvor langt vil vi følge med? Der er ingen vej udenom. Når Villa Salò åbner for en ny omgang perversioner, er jeg nødt til at tage en tur igen. Ej blot til lyst.

monna.dithmer@pol.dk

'Salò' – en af historiens mest modbydelige film

Den italienske instruktør Pier Paolo Pasolinis film 'Salò' er fra 1976 og har ry for at være en af filmhistoriens absolut mest modbydelige strimler overhovedet, faktisk i en sådan grad, at sager som Ruggero Deodatos 'Kannibalmassakren' og Stuart Gordons 'Re-Animator' er det rene Rasmus Klump i sammenligning. Denne status hidrører fra det forhold, at filmen indeholder en lang række ekstremt detaljerede voldtægtsscener, der involverer både hetero- og homoseksu-

elt misbrug. Men det er nok mest en ganske bestemt scene, de fleste væmmes ved, nemlig den, hvor en ung kvinde på brutal vis tvinges til at spise en nyt-lagt lort med en ske, koprofagi, som det hedder med et klinisk udtryk. Thi det ved magtanvendelse at få et andet menneske til at indtage et andet menneskes afføring er vel sagtens det mest – i ordets egentlige forstand – bestialske, man kan forestille sig.

Handlingen foregår i slutningen af

Anden Verdenskrig, nærmere bestemt i det fascistiske Italien, hvor fire magtfulde mænd, en dommer, en biskop, en hertug og en erhvervsmand, har forskanset sig i et slot i selskab med et antal yngre kvinder og mænd, der skal tilfredsstille alle hånede behov og lystre mindste vink. Og det er ikke fra den kønne side, magtens mænd viser sig, men det er altså heller ikke meningen, for 'Salò' er et billede på magtens pervertering af menneskelige relationer.

Filmen baserer sig på en roman af den grænseoverskridende franske 1700-tals forfatter Donatien Alphonse Francois, 'Marquis de Sade'. Den hedder '120 dage i Sodoma' (findes i forkortet dansk oversættelse med titlen 'Sadistisk testamente'), og handlingen er grundlæggende den samme som hos Pasolini. Blot foregår de Sades historie i hans egen tid, og de seksuelle udskejelser er ikke helt de samme.

henrik.palle@pol.dk